

Neustrašna in vsestranska

Čeprav sem v Ljubljani živela že vsa leta študija, sem šele tistega dne odkrila Pržan. Sedla sem na avtobus, takrat še zelen, številka sedem in ... kmalu bila na cilju, v prijetnem naselju nedaleč od gozda. Kadar vidim ali začutim gozd, sem zmeraj znova očarana.

Profesorica Ana Krajnc me je povabila k sebi domov, da se pogovoriva o moji diplomski nalogi, ki sem se je lotevala, njo pa sem si izbrala za svojo mentorico. Zakaj njo?

Njena predavanja so se mi zdela izjemno življenjska. Nenehno povezovanje z zgledi iz vsakdana me je pritegnilo; prav to, kar je nekatere moje vrstnike, ki so si želeli bolj »znanstvenih« predavanj, morda nekoliko motilo. Tudi na njenih izpitih sem se dobro počutila. Preprosto me je »postavila v vlogo andragoginje« in morala sem razložiti, kako bi se znašla v opisanih okoliščinah. Izpite pri njej sem doživljala kot pogovore, bogate pogovore.

Tudi moj prvi obisk v Pržanu je bil nepozaben. Spomnim se občutkov med vožnjo z avtobusom. Počaščena sem bila, da me je profesorica povabila kar k sebi domov. O, kako me je očaralo njeno domovanje, polno rastlin, slik, drugih lepih predmetov in knjig! In kava, ki jo je pripravila za naju, je bila nepozabna – predvsem zato, ker jo je postregla v srebrnem kavnem servisu, in to na čisto običajen dan ...

Za temo diplomske naloge (Analiza izobraževalnih aspiracij in potreb po znanju v tretjem življenjskem obdobju) sva bili že dogovorjeni, tistikrat sva se pogovarjali bolj o tem, kako naj bi izpeljava naloge potekala in, seveda, pisanje samo. Všeč mi je bilo, ker sva se zlahka dogovorili. Profesorica je hitro ugotovila, da dobro razumem, kaj naj bi raziskovala in zakaj. Le izraz aspiracije v naslovu naloge mi nikakor ni bil všeč in mi še zdaj ni. Še danes skušam vse sporočati v preprostem, vsem razumljivem jeziku. Sicer pa sem se teoretičnega dela svoje naloge

veselila, prav tako empiričnega. Pripravila sem vprašalnik in z njim obiskovala starejše v mestu in na podeželju, torej v Ljubljani in v Podčetrku (od tam prihaja moj oče, od nedaleč stran mama, tudi sama sem se rodila tam in tudi prebivala zelo kratek čas) ter okolici. Ko sem pisala nalogo, se mi je zdelo, da bi življenje lahko posvetila študiju in pisanju ter bi ob tem nadvse uživala. Seveda pa so me navdušili tudi pogovori s starejšimi; večino od njih sem obiskovala na njihovih domovih. Pokukala sem v njihova življenja, izvedela marsikaj, kar ni bilo tesno povezano z mojo nalogo. Predvsem sem bila prevzeta tudi od prelepih meščanskih stanovanj v središču Ljubljane.

S profesorico sva se zelo ujeli. Bila sem navdušena, da imam pravzaprav proste roke in lahko delam po svoje, v svojem ritmu. Seveda sem se lahko zmeraj obrnila nanjo: če ni bila kje po svetu in je nisem našla na faksu, sem jo našla doma.

Ob pisanju diplome se mi je zdelo, da sodelujem pri nečem velikem, pomembnem. Niti mi ni bilo toliko mar, da sem s tem pač opravila in nekako zaokrožila študijske obveznosti; več mi je pomenilo to, da nastaja univerza za tretje življenjsko obdobje, da sodelujem pri tem! Seveda brez Ane Krajnc in Dušane Findeisen ne bi bilo ničesar, a vsi mi, tedaj študentje – Nives, Katra (žal prekmalu pokojna), Alijana ... –, smo bili navdušeni podporniki. Redno smo prihajali v Šiško, tam blizu Stare cerkve so se odvijale začetne dejavnosti (mislim, da so bili tam prostori Delavske enotnosti), med drugim tudi seminar za novinarsko poročanje za starejše, da bi znali o svojem delovanju poročati za javnost. Pozneje so bila srečanja v Domu starejših občanov Dravljje, kjer je bila tedaj zaposlena Alijana.

Sledili smo nekaterim uram s starejšimi, dostikrat pa smo se dobivali sami, Ana nam je veliko predavala, skupaj z Dušano sta nam skušali približati vizijo takrat nastajajoče univerze za tretje življenjsko obdobje. Opazovala sem, kako odlično se dopolnjujeta. Po znanju, izkušnjah, načinu komunikacije. Obe sem zelo spoštovala in občudovala.

Ob pisanju svoje diplomske naloge sem se s časnikom Večer dogovorila tudi za stalno rubriko, namenjeno izobraževanju za tretje

življenjsko obdobje. Tega je bila Ana zelo zelo vesela. In res, septembra 1986 je rubrika stekla, sprva sem pisala članke zanjo sama, sčasoma so se začeli odzivati tudi drugi, poleg Dušane in Nives celo slušatelji Univerze, denimo gospa Milica Rituper.

Spomnim se Ane (kdaj sva se začeli tikati in spili prvo pivo, ne vem, zagotovo pa po opravljeni diplomi), kako je bila zmeraj izjemno urejena. Se mi zdi, da sta ji modra in zelena posebno pristajali. Nekoč je imela neko pleteno jopico in med njenim predavanjem sem opazovala tisti vzorec. Popolnoma presenečena pa sem bila, ko sem po predavanju zvedela, da je to spletla sama. Izvrstna predavateljica, znanstvenica, mama, žena, vrtnarka, gospodinja ... vse v eni osebi. Kakšna širina! Občudovala sem jo in globoko spoštovala. Še dodatno pa je name naredilo vtis, ko sem začela spoznavati, koliko energije, znanja, časa namenja zlasti enemu od svojih sinov, ki so ga pestile precejšnje zdravstvene težave. O tem ni veliko govorila, sploh ne na fakulteti. A vendar mi je zaupala – in to mi je dosti pomenilo –, da se s sinom odpravljata na operacijo v Kanado. Uf, kako sem stiskala zanju pesti ... Prav tako sem jih stiskala zanjo, ko je sama okrevala po operaciji. Ni bilo lahko, vendar se je kmalu, že na pomlad, lotila novih podvigov.

Skratka – neustrašna in vsestranska.